Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

2009
lapkritis - gruodis

Turinys

Kaunas, 2009 m. spalio 26 d.

Mieli Tradicijos draugai!

Tikriausiai jūs turite klausimų dėl Romoje vykstančių pokalbių tarp Šv. Pijaus X kunigų brolijos ir Vatikano atstovų.

Kadangi šie pokalbiai tik šiandien prasidėjo, negalime pasakyti nieko daugiau išskyrus tai, ką mūsų generalinis vyresnysis savo paskutiniame laiške, kurį rasite šiame Aplinkraštyje, yra pasakęs. Prisijunkime uoliai ir mes prie rožančiaus žygio ir dažnai aukokime savo kasdieninius sunkumus Švč. Mergelės Marijos Širdies triumfui.

O kad jo greičiau sulauktume, stenkimės nuolatos tobulinti savo sielas. Šiam tikslui skirta advento rekolekcijų diena ir šv. Ignaco rekolekcijos vyrams gruodžio mėnesį. Mes raginame pasinaudoti šiomis dvasią stiprinančiomis priemonėmis, o taip pat kviečiame dalyvauti nuolatinėje vienos dienos Švč. Sakramento adoracijoje lapkričio 19 d.

Siūlome jums apmąstymui arkivyskupo M. Lefebvre´o paskaitą, kurią jis skaitė 1975 m. vasario 15 d. Florencijoje. Ji iki šiol neprarado savo aktualumo. Ji padės mums suprasti, kodėl turime tvirtai laikytis tradicinio šv. Mišių ritualo. Tai ne nostalgijos, o gryno tikėjimo klausimas.

Jūsų Kristuje

Kun. Josef Persie

Generalinio vyresniojo laiškas draugams ir geradariams Nr. 75

Brangūs Draugai ir Geradariai,

Entuziazmas, kurį dėl mūsų Rožančiaus kryžiaus žygio sutinkame visame pasaulyje, mus pripildo paguodos ir skatina dar kartą su jumis paliesti šią temą. Jei maldaujame Dangų su tokia daugybe maldų *Sveika, Marija*, tai tik todėl, kad atėjo sunki valanda. Mes esame tikri būsima Mūsų Valdovės pergale, kadangi ji pati tai išpranašavo, bet tie įvykiai, kurie įvyko prieš beveik šimtą metų – tada, kai šis triumfas buvo išpranašautas Fatimoje – mus verčia manyti, kad dar daug visokių nelaimių gali ištikti žmoniją iki tol, kol ta pergalė ateis.

Vis dėlto nurodymai, Dievo Motinos duoti Fatimoje, buvo labai paprasti: jei pasaulis neatsivers, jis bus nubaustas: „Bus antrasis karas, baisesnis už pirmąjį“. Pasaulis neatsivertė. Ir Dievo atsako nereikėjo ilgai laukti. Po Antrojo pasaulinio karo pasaulis vis tiek neatsivertė. O jeigu kas nors mano, kad Rusija atsivertė, reikėtų išsiaiškinti, kuo ir į ką ji atsivertė... į ekonominį liberalizmą?

Praėjus beveik šimtui metų, mes konstatuojame, kad pasaulis tikrai nepasidarė geresnis, greičiau atvirkščiai. Bedievių karas ir vėl tęsiasi, bet įgavęs visiškai netikėtą kryptį: ypatingai per Bažnyčios griovimą, įsiskverbimą į ją ir tęsiant griovimą joje. Mūsų Motina šventoji Bažnyčia virsta dvasinių griuvėsių krūva, tuo tarpu kai išorinis fasadas laikosi gerai ar neblogai, šitaip klaidindamas daugybę žmonių apie jos tikrąją padėtį. Ir belieka konstatuoti, kad šis griovimas nelauktai tapo dar veiksmingesnis dėl Vatikano II Susirinkimo. Čia nėra jokio reikalo imtis aukštosios teologijos, šiandien tai yra istorinis faktas.

Kokią dalį atsakomybės reikia priskirti pačiam Susirinkimui? Tai sudėtingas klausimas, bet akivaizdu, kad šis Susirinkimas nepraėjo be pasekmių, ir tos pasekmės yra aiškiai blogos. Per jį įvyko prisiderinimas prie pasaulio. „Mes irgi, labiau negu kas nors kitas, turime žmogaus kultą“, pasakė Paulius VI per Susirinkimo

uždarymą. Ir ta antropocentrinė Vatikano II Susirinkimo orientacija buvo smarkiai pabrėžiama Jono Pauliaus II. Tačiau tokia orientacija yra visiškai svetima Dievo Bažnyčiai, antgamtinei savo esme; tai, kuri iš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gavo ne tik savo sandarą, išganymo priemones, bet taip pat ir ypatingai savo tikslą, kuris yra ne kas kita, kaip Jo atpirkimo ir išganymo misijos tęsimas: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas" (Mk 16,15).

Ir štai kokia tragedija dabar: šią dieviškąją misiją pakeitė grynai žmogiška misija. Tai didelė paslaptis, kuri tiesiog stulbina. Išganymas, švelniai tariant, nuėjo į antrąjį planą.

Mažai žmonių, deja, labai mažai, supranta, kad siaubinga Bažnyčios krizė nuo pat Vatikano II Susirinkimo yra bausmė, daug baisesnė už visas kitas, nes šį kartą katastrofa yra dvasinė; šįsyk yra žudomos, be jokio triukšmo ir viešpataujant už mirtį baisesniam abejingumui užmušamos sielos. Malonės praradimas sielai yra baisiausia nelaimė, kokia tik galėtų jai atsitikti, bet tai nesukelia jokio girdimo triukšmo, tai nejuntama. Ir įspėjantys balsai užgniaužti. Kvietimas į atsivertimą, atgailą, bėgimą nuo nuodėmės, pagundų ir pasaulio užleido vietą jei ne nuolaidžiavimui, tai bent jau simpatijai pasaulio atžvilgiu. Tai pats tikriausias noras sudaryti taiką su moderniu pasauliu.

Šitaip išganymo misija pirma savęs praleido naują humanitarinės misijos rūšį, kurios tikslas – padėti visų padėčių, visų religijų žmonėms gražiai kartu gyventi žemėje.

Nėra jokių abejonių, kad tai, kas susiję su Švč. Mergelės žinia Fatimoje, kuri vadinama Fatimos paslaptimi, nėra užbaigta. Yra tikra, jog tai, ką mes išgyvename, yra neišvengiamai įrašyta į tą įvykių visumą, kuri kažkada pagaliau pasibaigs Marijos triumfu. Koks jis bus? Kaip mes jį pamatysime? Bet kokiu atveju tai išsipildys mažų mažiausiai Rusijos atsivertimu, pasak pačių Švč. Mergelės Marijos žodžių.

1917 metais Romoje bedieviai šventė 200 metų frankmasonerijos ir 400 metų protestantizmo sukaktis ypatingai smarkiomis eitynėmis prieš Šventąjį Sostą. Demonstrantai šaukė ir skelbė šėtono viešpatavimą Vatikanui ir popiežiui. Tuomet dar seminaristas, Maksimilijonas Kolbė dalyvavo šiuose skausminguose įvykiuose ir sakė: „Ši mirtina neapykanta Jėzaus Kristaus Bažnyčiai ir Jo Vietininkui nebuvo paprastas iš kelio išklydusių individų išdykavimas, bet sistemingas veikimas, plaukiantis iš frankmasonerijos principo: „griaukite bet kokią religiją, ypač katalikų“.[1] (...) Ar gali būti, kad mūsų priešai turėtų parodyti tiek veiklumo, kol įgis persvarą, tuo tarpu mes galėtume dykinėti, labiausiai stengdamiesi melstis, tačiau nesiimdami darbo? Argi mes neturime galingesnių ginklų, Dangaus ir Nekaltosios Mergelės globos? Nekaltoji, visų erezijų nugalėtoja ir triumfuojančioji neužleis vietos galvą keliančiam priešui, jei ras ištikimuosius tarnus paklusnius jos įsakymui: ji pasieks naujų pergalių, didesnių už bet ką, ką tik galima įsivaizduoti. Reikia, kad mes, kaip paklusnūs įrankiai, atsiduotume į jos rankas, panaudodami visas teisėtas priemones, visur įsiskverbdami žodžiu, marijinės spaudos ir Stebuklingojo medalikėlio platinimu, padidindami savo veiklos vertę malda ir geru pavyzdžiu.“[2]

Jis įkūrė Nekaltosios Kareiviją praėjus tik keletui dienų po Švč. M. Marijos apsireiškimo spalio 13 d. Fatimoje, kur įvyko didysis saulės stebuklas. Būtent spalio 16 d. su šešiais draugais seminaristais jis pasiaukojo Nekaltajai Marijos Širdžiai, kad per Nekaltąją atvestų prie Dievo visą pasaulį.

Negali nesukrėsti gimininguraas tarp Fatimos žinios ir lenkų pranciškono atsako, kai skaitome jo pasiaukojimo aktą: „Teikis priimti kaip gyrių, o palaimintoji Mergele! Nekaltasis Prasidėjime, dangaus ir žemės Karaliene, nusidėjėlių Gynėja ir mylinčioji Motina, kuriai Dievas panorėjo patikėti visą gailestingumo tvarką, štai aš prie Tavo kojų, aš, N..., vargšas nusidėjėlis. Meldžiu Tave,

---

[1] *Pisma Ojca Maksymiliana Marii Kolbego franciszkanina*, Niepokalanow, maszynopsis, 1970

[2] P. Pignalberi liudijimas beatifikacijos procese.

priimk visą mano būtį kaip savo turtą ir nuosavybę; veik manyje pagal savo valią, mano sieloje ir mano kūne, mano gyvenime, mano mirtyje ir mano amžinybėje. Elkis su manimi pirmiausia kaip Tu nori, kad pagaliau išsipildytų tai, kas apie Tave pasakyta: *„Moteris sutraiškys gyvatės galvą"*, o taip pat *„Tik Tu viena nugalėsi viso pasaulio erezijas"*. Tegu Tavo visiškai tyrose rankose, pilnose gailestingumo, aš tapsiu Tavo meilės įrankiu, kuo daugiau galinčiu išskleisti Tavo garbę tokioje daugybėje drungnų ir paklydusių sielų. Šitaip be pabaigos nusidrieks dieviškosios Jėzaus Širdies Karalystė. Iš tiesų, vien tik Tavo buvimas pritraukia malones, kurios atverčia ir pašvenčia sielas, kadangi Malonė trykšta iš dieviškosios Jėzaus Širdies ant mūsų visų, praeidama per Tavo motiniškas rankas."[3]

Brangūs tikintieji, štai šioje dvasioje mes pradėjome šį Rožančiaus kryžiaus žygį. Bet malda yra tik jo dalis: nepamirškime kitų dviejų elementų, taip pat labai svarbių – atgailos ir pamaldumo Nekaltajai Marijos Širdžiai. Savo apsimarinimu mes norime atitaisyti Marijai padarytus įžeidimus, mes norime vienybėje su jos Sopulingąja Širdimi jungtis taip artimai, kaip tik įmanoma, su mūsų Viešpaties Kryžiaus auka, kadangi kaip tik čia vyksta mūsų išganymas.

Ir šitaip mes atsiduriame Fatimos žinios centre: *„Dievas nori įvesti pamaldumą mano Nekaltajai Širdžiai"*. Turbūt dar nepakankamai pabrėžiamas šis pastarasis aspektas, kuris mums atrodo dar svarbesnis, negu Rusijos paaukojimas, ir kuris yra antroji Marijos triumfo sąlyga, jos nurodyta popiežiui: paaukoti Rusiją IR platinti pamaldumą jos Nekaltajai Širdžiai.

Šį spalio mėnesį mes ruošiamės įžengti į naują mūsų santykių su Vatikanu etapą – doktrininių diskusijų laikotarpį. Jų svarba yra labai didelė, ir mes jas pavedame jūsų maldoms. Be jokios abejonės, tai taip pat yra mūsų Kryžiaus žygio dalis, ir akivaizdu, kad ši intencija įeina į tą Nekaltosios Marijos Širdies triumfą, kurio mes visi trokštame. Tai taip pat visiškai pranoksta mūsų jėgas, ir

---

[3] *Scritti di Massimiliano Kolbe*, Nuova edizione volume unico ENMI Roma, 1997

būtų tiesiog beprotybė leistis į tokį sumanymą, jeigu jis nebūtų palaikomas antgamtinių priemonių, tai yra maldos ir atgailos, galia.

Mes nenorime užbaigti šio laiško, nepadėkoję jums taip pat už jūsų kilnias pastangas, leidžiančias mūsų darbui plėtotis visame pasaulyje. Tačiau yra dalykas, kuris mus stabdo: pjūtis didelė, o darbininkų maža. Jau mūsų Viešpats tai sakė ir nurodė priemonę: melskitės už pašaukimus! Kaip mes norėtume ateiti į pagalbą visiems tikintiesiems, kurie šv. Mišias garantuotai turi tik vieną kartą per mėnesį, arba tik sekmadienį, šitaip negalėdami pasinaudoti visa įprastine kunigo parama... Vis dėlto gerasis Dievas šiais metais mus apdovanojo 27 naujais kunigais; o kitais metais tikimės dar šiek tiek didesnio skaičiaus. Bet to nepakanka, toks didelis yra jų poreikis visame pasaulyje.

Nuoširdžiai dėkojame jums už visas jūsų pastangas. Tegu Dievas jums už tai atlygina gausiomis malonėmis ir palaiminimais, kurių mes karštai linkime jums visiems, jūsų šeimoms ir vaikams. Tegu jus globoja Rožančiaus Karalienė, Nekaltoji Marijos Širdis.

Švč. Mergelės Marijos Motinystės šventėje,
2009 m. spalio 11 d.

+ Bernard Fellay
Šv. Pijaus X kunigų brolijos generalinis vyresnysis

Nuo Liuterio Mišių tvarkos į naująją Mišių tvarką

Arkivyskupo Marcelio Lefébvre'o paskaita
Florencijoje, 1975 m. 15. d

Gerbiami ponios ir ponai!

Šį vakarą aš norėčiau pakalbėti apie Liuterio Mišias ir apie tiesiog krintančius į akį sutapimus tarp Liuterio įvestų liturginių naujovių ir naujojo Mišių ritualo.

Kodėl apie tai reikia kalbėti?

Todėl, kad, sprendžiant iš paties liturginės komisijos prezidento pasisakymų, ekumeninė idėja, užvaldžiusi visą liturginę reformą, šį ryšį mums nurodo tiesiogiai ir kad, įrodžius šią Liuterio Mišių sąsają su naujuoju Mišių ritualu, mes iš karto susiduriame su teologine problema, nes tikėjimo klausimas negali būti atskirtas nuo žymaus principo: „Lex orandi – lex credendi“ (Maldos įstatymas nusako tikėjimo įstatymą, kitaip tariant, kaip meldiesi, taip ir tiki, kiekvienas pakeitimas maldoje baigiasi tikėjimo pasikeitimu). O istoriniai Liuterio liturginės reformos dokumentai pakankamai iškalbingi, kad išaiškėtų jų ryšys su dabartine reforma.

Kad geriau suprastumėme, kokį tikslą turėjo Liuterio liturginės naujovės, reikia trumpai prisiminti Bažnyčios mokymą apie kunigystę ir šventąją Mišių auką.

Tridento Susirinkimas savo XXII sesijoje mus moko, kad mūsų Viešpats Jėzus Kristus nenorėjo savo mirtimi užbaigti savosios kunigystės ir todėl Paskutinės Vakarienės metu įsteigė regimą auką, kuri skirta tam, kad išganingi Jo išganymo darbo vaisiai būtų pritaikyti mūsų kasdienėms nuodėmėms atleisti. Tuo tikslu Jis paskyrė savo apaštalus – juos ir jų įpėdinius – Naujojo Testamento kunigais ir įsteigė Kunigystės sakramentą, kuris įspaudžia šiems Naujosios Sandoros kunigams šventą ir neišdildomą ženklą.

Ši regima auka įvyksta ant mūsų altorių, kai mūsų Viešpats, tikrai esantis duonos ir vyno pavidaluose, aukoja save kaip nekaltą avinėlį savo dangiškajam Tėvui. Ir mes, valgydami šį nekaltą avinėlį, susijungiame su mūsų Viešpaties Kūnu ir Krauju ir vienybėje su Juo aukojame taip pat save.

Tuo Bažnyčia mus moko, kad:

Kunigų kunigystė iš esmės skiriasi nuo tikinčiųjų (visuotinės) kunigystės. Pastarieji neturi sakramentinės kunigystės, tačiau priklauso Bažnyčiai, kuriai savo ruožtu būtinai reikia sakramentinės kunigystės. Šiai sakramentinei kunigystei labai dera celibatas ir išorinis atpažinimo ženklas, išskiriantis pašventintą kunigą nuo kitų tikinčiųjų – tai sutana.

Svarbiausias kulto veiksmas, išpildomas šios sakramentinės kunigystės, yra šventoji Mišių auka, kuri nuo Kryžiaus aukos skiriasi tiktai tuo, kad ši yra kruvina, o ana – nekruvina. Ji įvyksta perkeitimo žodžiais atliekant aukojimo veiksmą, o ne grynai perskaitant pranešimą apie Kančios ar Paskutinės Vakarienės istoriją.

Dėka šio didaus ir paslaptingo veiksmo kiekvieno iš mūsų sielai, o taip pat ir vargšėms skaistyklos sieloms suteikiama išganymo malonė. Tai yra nuostabiai išreikšta Aukojimo maldose.

Šiai aukai būtinai reikia realaus aukojamojo avinėlio buvimo. Tai įvykdoma perkeičiant duonos ir vyno substanciją į mūsų Viešpaties Kūno ir Kraujo substanciją. Todėl Eucharistiją pridera garbinti, ji yra verta begalinės pagarbos. Iš čia kyla Bažnyčios paprotys rūpinimąsi Eucharistija patikėti išimtinai kunigams.

Net jei Mišiose dalyvauja ir Komuniją jose priima tik jas laikantis kunigas – tokios Mišios išlieka viešu veiksmu. Jo Mišios turi tokią pačią vertę, kaip ir bet kurios kitos Mišios, jos teikia didžiausią naudą ir pačiam kunigui, ir visoms kitoms sieloms. Todėl ir privačios Mišios yra Bažnyčios visokeriopai skatinamos ir norimos.

Aukščiau minėtų tiesų pagrindu buvo sukurtos maldos, giesmės, ritualai, kurie pavertė lotyniškąsias Mišias tikru meno kūriniu. Romos kanonas yra gražiausias šio kūrinio brangakmenis.

Negalima be jaudulio skaityti, ką apie tai moko Tridento Susirinkimas: „Kadangi pritinka šventai elgtis su tuo, kas yra šventa, ir kadangi ši auka yra didžiausia šventenybė, Katalikų Bažnyčia, norėdama, kad auka būtų tinkamai aukojama ir priimama, įsteigė šventą Kanoną, tokį tyrą ir nesuteptą jokiomis klaidomis, jog neįmanoma jame rasti nieko, kas nedvelktų vien tik šventumu ir pamaldumu ir kieno vienintelis tikslas nebūtų pakelti prie Dievo širdis tų, kurie aukoja šv. Auką. Iš tiesų, Kanonas yra sudarytas iš paties Viešpaties žodžių, iš apaštalų perdavimo ir iš dievobaimingų šventųjų popiežių potvarkių“ (XXII sesija, 4 skyrius).

Tad pažvelkime, kaip Liuteris įvykdė savo reformą, t. y., kokiu būdu ir kokiais pagrindais remdamasis jis suformavo savo evangelines – taip jis pats jas mėgo vadinti – Mišias. Mes pasiremsime Leo Cristiani veikalu, pasirodžiusiu 1910 m., tai reiškia, kad jis neturėtų mums sukelti įtarimų, jog yra įtakojamas šiuolaikinių reformų. Knyga vadinasi „Nuo liuteronybės iki protestantizmo“. Joje mus labiausiai domina citatos iš Liuterio ar jo mokinių tekstų, liečiančių liturgijos reformą.

Šių klausimų tyrimas yra labai pamokomas. Liuteris visiškai nebando slėpti savo pažiūrų liberalumo. Pavyzdžiui, jis rašo: „Visų pirma aš bičiuliškai (...) prašau visų tų, kurie norėtų šiuolaikinį potvarkį dėl liturgijos išbandyti ar jo laikytis, neįžiūrėti jame jokio privalomo įstatymo ir jokios sąžinę įpareigojančios prievartos. Kiekvienas tepriima jį kada, kur ir kaip jam patinka. To reikalauja krikščioniškoji laisvė“ (314 p.).

„Iki šiol liturgija buvo nukreipta į Dievą, ji reiškė Dievo garbinimą. Nuo šiol ji bus nukreipta į žmogų, kad šį paguostų ir apšviestų. Anksčiau svarbiausią vietą užėmė auka, dabar ją pakeitė pamokslas“ (312 p.).

Ką Liuteris mano apie kunigystę?

Savo traktate apie privačias Mišias jis **bando įrodyti, jog katalikų kunigystė yra velnio išmislas**. Siekdamas šio tikslo, Liuteris remiasi sakiniu, kuriam nuo šiol jis skirs esminę reikšmę:

„Viskas, ko nėra Rašte, yra pridurta velnio. O Raštas niekur nemini regimos kunigystės. Jis žino tik vieną kunigą, aukščiausiąjį kunigą, vienintelį kunigą – Kristų. Kartu su Kristumi mes visi esame kunigai. Kunigystė tuo pačiu metu yra ir vienintelė, ir visuotinė. Kokia kvailystė teigti, jog kunigystė yra skirta tik keletui... Kiekvienas hierarchinis skirtumas tarp krikščionių labiau pritinka Antikristui... Taigi vargas jums, kurie dedatės kunigais" (269 p.).

1520 m. Liuteris parašo manifestą „Krikščioniškiems vokiečių nacijos bajorams", kuriame jis užsipuola „romiečius" ir reikalauja sušaukti laisvą Susirinkimą.

Pasak jo, „pirmoji siena, pastatyta romiečių", yra dvasininkų ir pasauliečių atskyrimas. „Buvo susigalvota, – rašo jis, – kad popiežius, vyskupai, kunigai ir vienuoliai sudaro dvasinį luomą, o kunigaikščiai, ponai, amatininkai ir valstiečiai priklauso pasauliečių luomui. Tai yra grynas prasimanymas ir melas. Iš tikrųjų visi krikščionys priklauso dvasiniam luomui. Tarp jų nėra jokio skirtumo, nebent dėl skirtingų funkcijų... Jei popiežius ar vyskupas ką nors patepa šventais aliejais, suteikia tonzūrą, įšventina, palaimina ir aprengia kitaip, nei rengiasi pasauliečiai, tokiu atveju jis pagimdo nebent apgavikus arba pašventintus stabus, tačiau jis nė vieno negali padaryti nei krikščionimi, nei dvasininku... Kiekvienas pakrikštytasis gali dėtis kunigu, vyskupu ar popiežiumi, nors ne visi yra tinkami atlikti šias funkcijas" (148 p.).

Iš šio mokymo Liuteris daro išvadą, kad sutana ir celibatas yra nereikalingi. Jis pats ir jo mokiniai pirmieji duoda pavyzdį – jie meta celibatą ir veda.

Kiek daug dalykų pasirodė Vatikano II Susirinkimo reformų pasėkoje, kurie visiškai sutapo su Liuterio išvadomis: vienuoliško abito ir sutanos atsisakymas, gausybė Švento Sosto aprobuotų kunigų vedybų, bet kokio regimo požymio, skiriančio dvasininkus ir pasauliečius, išnykimas. Ši lygiava pasireiškia ir tam tikrų liturginių funkcijų, anksčiau priklaususių kunigams, patikėjimu pasauliečiams. Žemesniųjų šventimų panaikinimas, vedusiųjų diakonų toleravimas padėjo paplisti nuomonei, esą būti kunigu –

tai grynai administracinis reikalas, todėl apie kunigišką charakterį nebegali būti jokios kalbos; esą kunigystės tikslas yra tarnavimas bendruomenei, o ne Mišių aukojimas. Tačiau būtent vien tiktai Auka pateisina katalikų kunigystės egzistavimą.

Kunigai-darbininkai, kunigai-profsąjungų nariai, kunigai, ieškantys gerai apmokomų valstybinių vietų, taip pat prisideda prie bet kokio skirtumo tarp dvasininkų ir pasauliečių luomų išnykimo. Jie gerokai pralenkė net patį Liuterį.

Antra reikšminga Liuterio klaida seka iš pirmosios ir ja remiasi. **Mus gali išganyti vien tiktai tikėjimas ir aklas pasitikėjimas, o ne darbai, teigia Liuteris ir todėl jis atmeta bet kokią auką, o kaip tokią – ir katalikiškas šv. Mišias.**

Pasak Liuterio, Mišias daugių daugiausiai galima laikyti tam tikra šlovinimo auka, kitaip tariant aukštinimu ar padėka, tačiau jokiu būdu ne permaldavimo auka, kurios metu įvyksta Kryžiaus aukos atkartojimas ir jos vaisai pritaikomi mums.

Kalbėdamas apie piktnaudžiavimus vienuolynuose dieviško kulto atžvilgiu, jis sako: „Jūsų kulto centras, Mišios, viršija bet kokį nepamaldumą ir bet kokią piktadarystę. Jūs Mišias paverčiate auka ir geru darbu. Jau vien šios priežasties iš tiesų pakanka pasikabinti ant vinies abitą, išstoti iš vienuolyno ir sulaužyti įžadus“ (p. 258).

Mišios Liuteriui reiškia tam tikrą „sinaksę“, t. y., Dievo tautos sambūrį arba Komunijos šventimą. Eucharistija esą buvo pakliuvusi į trejopą gėdingą nelaisvę: pasauliečiams uždrausta gerti iš Viešpaties taurės, tomistų išplatinta nuomonė apie transsubstanciaciją paskelbta dogma, ir galiausiai Mišios paverstos auka.

Liuteris paliečia vieną svarbiausių ir reikšmingiausių klausimų. Jis tai daro be jokių skrupulų. „Tai akivaizdi ir bedieviška klaida, – rašo jis, – aukoti Mišias už nuodėmes, kaip atsilyginimą, už mirusiuosius... Ne žmonės aukoja Mišias Dievui, o Dievas aukoja Mišias žmonėms“. O kadangi Eucharistija yra skirta tikėjimui pagyvinti, ji turi būti švenčiama liaudies kalba, kad visi galėtų geriau suprasti jos primenamo pažado didingumą (p. 176).

Liuteris negaišdamas iš šio mokymo išveda savaime besiperšančias išvadas. Jis suspaudžia Ofertoriumą, kuris nedviprasmiškai išreiškia atperkančią ir atlyginančią aukos reikšmę. Jis išbrauko didesnę Kanono dalį ir palieka tik svarbiausius tekstus, kurie turi tarnauti kaip Paskutinės Vakarienės atpasakojimas. Norėdamas dar labiau akcentuoti šį įvykį, jis prie duonos perkeitimo formulės priduria frazę „kuris už jus atiduodamas", tačiau išbraukia žodžius „tikėjimo paslaptis" ir „už daugelį" vyno perkeitimo formulėje. Žodžius, einančius prieš duonos ir vyno konsekraciją, o taip pat po jos einančius sakinius Liuteris laikė Paskutinės Vakarienės atpasakojimo centru. Jis atstovavo požiūrį, esą Mišios pirmiausia yra žodžio liturgija, o tik po to Eucharistijos šventė.

Su didžiausia nuostaba tenka konstatuoti, kad naująją liturgijos tvarką lydi tokie patys pakeitimai (kokius randame pas Liuterį) ir kad tikintiesiems į rankas brukami modernūs tekstai kalba ne apie auką, o apie žodžio liturgiją, apie Eucharistijos įsteigimo pasakojimą, apie duonos laužymą arba apie Eucharistijos šventimą.

Instrukcijos, kuri savo laiku įvedė naująją Mišių tvarką, 7 straipsnis pasižymėjo tuo, kad jame puikiai matėsi protestantiškojo mąstymo įtaka katalikų liturgijai. Ir nors 7 straipsnis vėliau buvo pakeistas, tačiau jo redakcija jokiu būdu nebuvo patenkinama.

Altoriaus akmens pašalinimas, stalo įvedimas, jo uždengimas tik vienu užtiesalu, kunigo atsisukimas į žmones, potvarkis, pagal kurį Ostija visuomet turi gulėti ant patenos, bet ne ant korporalo, leidimas naudoti ir įprastą duoną, liturginių indų, pagamintų iš įvairiausių ir net pačių papraščiausių medžiagų, naudojimas bei daugelis kitų dalykų – visa tai skirta įkalti Mišių dalyviams į galvą protestantišką požiūrį. Tačiau jis iš esmės rimtai prieštarauja katalikiškam mokymui.

Bažnyčios išlikimui nieko nėra svarbiau kaip šv. Mišių auka. Ją užtemdyti, reikštų sudrebinti Bažnyčios pamatus. Visas krikščioniškas, religinis ir kunigiškas gyvenimas yra paremtas kryžiumi, šventąja Kryžiaus auka, nuolat atnaujinama ant altoriaus.

Liuteris, remdamasis savo klaidingomis tezėmis, neigia transsubstanciaciją ir tikrąjį Kristaus buvimą šv. Ostijoje – Katalikų Bažnyčios dogmas.

Jam duona lieka tik duona. Todėl, kaip pastebi Liuterio mokinys Melanchtonas, griežtai kritikavęs pamaldumą Švč. Sakramentui: „Kristus Eucharistiją įsteigė kaip savo kančios atminimą. Todėl ją garbinti reiškia stabmeldystę" (p. 262).

Dėl šios priežasties Komuniją protestantai priima į ranką ir abiem pavidalais. Juk visiškai suprantama, kodėl, neigiant mūsų Viešpaties Kūno ir Kraujo tikrąjį buvimą abiejuose pavidaluose, Eucharistija, teikiama tik vienu pavidalu, yra laikoma nepilna.

Ir čia, vėlgi, turime konstatuoti stebinantį šiandieninės Mišių reformos ir Liuterio reformos panašumą. Visi paskutiniuoju metu sankcionuoti išimtiniai liturginiai veiksmai Eucharistijos atžvilgiu mažina pagarbą jai ir nutolsta nuo jai prideramo garbinimo. Komunija į ranką, pasauliečiams ar net moterims patikėtas Komunijos dalijimas, priklaupimų skaičiaus sumažinimas – dėl to daugelis kunigų juos visai apleido, įprastos duonos, įprastų indų naudojimas – visos šios reformos prisideda prie tikrojo Kristaus buvimo šv. Ostijoje atmetimo. Tačiau juk tai yra Bažnyčios mokymo dalis.

Kadangi tarp tikėjimo tiesų ir jų išorinės išraiškos egzistuoja gilus ryšys, atitinkantis žymųjį principą „lex orandi – lex credendi" (malda atitinka tikėjimą. Maldos pakeitimas veda į tikėjimo pasikeitimą), logiškai peršasi ši išvada: bet koks sekimas Liuterio Mišių reforma neišvengiamai veda į palaipsnį Liuterio idėjų priėmimą.

Tai daugiau nei pakankamai įrodo pastarųjų dienų patirtis praėjus šešeriems metams nuo Naujosios Mišių tvarkos paskelbimo. Tokių veiksmų, kuriuos mėgstama vadinti ekumeniniais, padariniai yra katastrofiški – pirmiausiai tikėjimo srityje. Visų antra, jie griauna katalikų kunigystę, dėl ko ženkliai sumažėjo pašaukimų skaičius. Taip pat dėl jų katastrofiškai nukentėjo pati katalikų vienybė – visų socialinių sluoksnių tikintieji

tarp savęs nebesutaria šių juos taip artimai palietusių reformų klausimais, o taip pat ir dėl santykių su protestantais ir stačiatikiais.

Protestantų požiūris į nepaprastai svarbią Bažnyčiai temą, būtent, į mokymą apie kunigystę, auką ir Eucharistiją yra visiškai priešingas Katalikų Bažnyčios mokymui.

Tridento visuotinis susirinkimas buvo ne be reikalo sušauktas. Praėjus 400 metų, daugybė Bažnyčios Magisteriumo dokumentų vis dar remiasi šiuo susirinkimu.

Katalikams psichologiškai, dvasiškai ir teologiškai yra neįmanoma apleisti liturgiją, buvusią jiems tikra jų tikėjimo išraiška ir atrama, ir perimti naują, iš klaidingo mokymo kilusį ritualą, tuo pačiu neišstatant į pavojų savo tikėjimo. Neįmanoma neribotą laiką mėgdžioti protestantus, galiausiai pačiam netampant protestantu.

Kiek daug tikinčiųjų, kiek daug jaunų kunigų, kiek daug vyskupų prarado savo tikėjimą po to, kai jie perėmė šias reformas. Prieš tikėjimą kaip ir prieš gamtą – neįmanoma veikti, ilgainiui nesulaukiant jų keršto.

Jums būtų labai naudinga perskaityti pranešimus apie pirmąsias evangelines Mišias ir jų prinokintus vaisius. Tada patys įsitinkintumėte keistu abiejų reformų gimininingumu. „1521 m., naktį iš gruodžio 24 į gruodžio 25 minia plūdo į parapinę bažnyčią... Prasidėjo „Evangelinės Mišios“. Karlstadtas užlipo į sakyklą. Jis pamokslavo apie Eucharistiją. Jis paskelbė, kad Komuniją būtina priimti abiem pavidalais, išpažinties prieš tai atlikti nereikia, užtenka tikėti. Karlstadtas prie altoriaus žengė apsirengęs pasaulietiškais rūbais. Jis sukalbėjo Confiteor ir pradėjo Mišias kaip įprastai, iki Evangelijos. Ofertoriumas, Ostijos pakylėjimas, trumpai tariant, viskas, kas galėjo kaip nors priminti aukojimo idėją, buvo praleista. Po Konsekracijos iš karto pradėta dalinti Komunija. Daugelis iš priimančiųjų nebuvo atlikę išpažinties. Daugelis prieš tai gėrė ir valgė, kai kurie buvo dar apsvaigę nuo degtinės. Jie priėmė Komuniją kaip ir visi kiti. Karlstadtas dalijo Ostijas ir paduodavo taurę gerti. Žmonės ėmė

eucharistinę duoną į rankas ir gurkšteldavo vyno tiek, kiek norėjo. Viena Ostija išsprūdo ir nukrito ant vieno stovinčiųjų aplinkui drabužių, kunigas ją paėmė. Kita Ostija nukrito ant žemės. Karlstadtas liepė pasauliečiams ją pakelti. Tačiau kadangi šie, iš pagarbos arba iš prietaringumo, atsisakė pasekti jo nurodymu, jis pasitenkino ištaręs pastabą: „Tada tegul ji pasilieka gulėti ten, kur dabar yra. Svarbiausia, kad niekas ant jos nelaipiotų“.

Tą pačią dieną vienas apylinkės kunigas suteikė Komuniją abiem pavidalais penkiasdešimties asmenų grupei, iš kurių tik penki buvo atlikę išpažintį. Likę tiesiog kartu išklausė visuotinį nuodėmių atleidimą. Kaip atgailą jie gavo paraginimą daugiau nebeatkristi į nuodėmes.

Kitą dieną Karlstadtas šventė sužadėtuves su Anna iš Mochau. Daugelis kunigų pasekė jo pavyzdžiu ir vedė. Tuo pačiu metu Zwillingas (augustinijonas iš Wittenbergo) pabėgo iš vienuolyno ir pradėjo pamokslauti Eilenburge. Jis pakabino savo abitą ant vinies ir užsiaugino barzdą. Apsirengęs pasaulietiškais rūbais jis svaidė griausmus privačių Mišių adresu. Naujųjų Metų dieną jis dalijo Komunija abiem pavidalais. Ostijos buvo perduodamos iš rankų į rankas. Daugelis dėjosi jas į kišenes ir parsinešė namo. Kai viena moteris norėjo paimti Ostiją, keletas jos dalelių nukrito ant žemės. Tačiau niekas tuo nesirūpino. Tikintieji patys ėmė taurę į rankas ir gėrė iš jos dideliais gurkšniais. 1522 m. vasario 29 d. Zwillingas vedė Kathariną Falke. Netrukus pasipylė tikras kunigų ir vienuolių vedybų srautas. Vienuolynai vis labiau tuštėjo. Tie vienuoliai, kurie pasiliko vienuolynuose, sudaužė altorius, palikdami stovėti tik vieną. Jie sudegino šventųjų paveikslus ir išpylė Paskutiniajam Patepimui naudojamą aliejų į ugnį.

Tarp kunigų viešpatavo didžiausia anarchija. Kiekvienas šventė Mišias savaip. Galiausiai tam, kad reformatorių veikla nebūtų visiškai diskredituota, nuspręsta naujajai liturgijai suteikti apibrėžtą formą. Buvo sukurtos taisyklės, nurodančios kaip reikia švęsti Mišias. Introitas, Gloria, Skaitiniai, Evangelija, Sanctus – šios Mišių dalys buvo paliktos. Po jų sekė pamokslas. Atnašavimas

ir Kanonas buvo išmesti. Kunigas turėjo vien tiktai perskaityti Paskutinės Vakarienės pranešimą, garsiai vokiečių kalba ištarti Konsekracijos žodžius ir išdalinti Komuniją abiem pavidalais. Liturgiją užbaigdavo Agnus Dei giedojimas, Komunijos šventimas ir Benedicamus Domino (p. 281).

Liuteriui rūpėjo sukurti naujas giesmes. Jis ieškojo dainų kūrėjų – juos rasti jam atsiėjo nemažai vargo. Šventųjų šventės buvo panaikintos. Liuteris stengėsi, kad pakeitimai būtų įgyvendinami kuo sklandžiau. Kur tik buvo įmanoma, jis paliko senąsias ceremonijas, tačiau suteikė joms kitą prasmę. Taip Mišios didžia dalimi išlaikė savo išorinius požymius. Liaudis savo bažnyčiose rado tuos pačius papuošimus ir ritualus. Žinoma, daug kas buvo perdirbta norint įtikti tikintiesiems – nuo šiol bus daug labiau atsisukama į liaudį nei iki šiol. Liaudis vis labiau susidarė įspūdį, kad ji kažką reiškia liturgijoje. Žmonės vis aktyviau dalyvavo Mišiose giedodami ir garsiai kalbėdami maldas. Lotynų kalba pamažu išnyko, galutinai užleisdama vietą vokiečių kalbai.

Konsekracijos žodžiai buvo giedami vokiškai. Ją sudarė šis tekstas:

„Tą naktį, kai buvo išduotas, mūsų Viešpats paėmė duoną, sukalbėjo padėkos maldą, laužė ir davė savo mokiniams tardamas: „Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Kai tik tai darysite, darykite tai mano atminimui". Lygiai taip po vakarienės jis paėmė taurę sakydamas: „Gerkite iš jos visi. Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas nuodėmėms atleisti. Kiekvieną kartą, kai gersite iš šios taurės, darykite tai mano atminimui" (p. 317).

Taigi buvo pridėti žodžiai „quod pro vobis tradetur" (kuris už jus atiduodamas), o iš vyno konsekracijos formulės buvo pašalinti žodžiai „Mysterium fidei" (tikėjimo paslaptis) ir „pro multis" (už daugelį). Visa tai, kas čia pasakyta apie evangelines Mišias, argi tiksliai netinka ir posusirinkiminei atnaujintai liturgijai?

Visi šie pakeitimai naujajame rituale iš tiesų yra nepaprastai pavojingi, ypač jauniems kunigams, kurie nebeturi tikslaus supratimo apie auką, apie tikrąjį Jėzaus

buvimą Švč. Sakramente, apie transsubstanciaciją – visi šie dalykai jiems nieko nebereiškia. Tie jauni kunigai pamažu praras intenciją daryti tai, ką visada darydavo Bažnyčia, ir būtent todėl jų Mišios taps nebegaliojančios.

Tarkime, kad seni kunigai, švęsdami Mišias pagal naująjį ritualą, dar išlaiko senąjį tikėjimą. Jie metų metais aukojo Mišias pagal senąjį ritualą ir neturėjo prarasti savo senosios intencijos. Taigi, reikia manyti, jų Mišios yra galiojančios. Tačiau tiek, kiek jie užmiršta ir palieka savo ankstesniąją intenciją, tiek ir jų Mišios bus negaliojančios. Norėjome suartėti su protestantais, ir kuo tai baigėsi? Katalikai tapo protestantais, tuo tarpu protestantai nepriartėjo prie katalikybės. Tai visiems turėjo būti akivaizdu nuo pat pradžių!

Jei penki kardinolai ir penkiolika vyskupų iškeliauja į Taizé dalyvauti „jaunimo susirinkime“, ar gali tie jauni žmonės susidaryti aiškų katalikybės ir protestantizmo vaizdą? Vieni priėmė Komuniją pas protestantus, kiti pas katalikus.

Kai kardinolas Willebrandsas Eviane Pasaulionio liuteronų kongreso proga pareiškė: „Mes privalome reabilituoti Liuterį“, jis tai pasakė kaip Švento Sosto atstovas. Koks paklydimas! O kokią žalą padarė Atgailos sakramentui tie visuotiniai nuodėmių atleidimai! Ar sielovados požiūriu teisinga žmonėms sakyti: „Mes jums ką tik suteikėme visuotinį nuodėmių atleidimą, dabar jūs galite priimti Komuniją. O jei esate padarę sunkią nuodėmę, tai progai pasitaikius pusmečio arba metų bėgyje nueikite išpažinties“. Kas galėtų teigti, kad toks elgesys yra sielovadiškai atsakingas? Kokį supratimą žmonės susidarys apie sunkią nuodėmę? Panašiai traktuojamas ir Sutvirtinimo sakramentas. Viena šiandien labiausiai paplitusių formuluočių skamba taip: „Aš pažymiu tave kryžiaus ženklu, priimk Šventąją Dvasią“.

Tačiau reikia, kad ypatinga sakramento malonė, suteikianti Šventąją Dvasią, būtų aiškiai išreikšta. Jei neištariami žodžiai „Ego te confirmo in nomine Patris...“, sakramentas negalioja. Aš tai paminėjau ir kardinolams, kurie man priekaištavo: „Jūs teikiate Sutvirtinimo sakramentą, tačiau tam neturite jokios teisės“. Aš

jiems atsakiau: „Aš tai darau, nes tikintieji baiminasi, jog jų vaikai negauna jokios Sutvirtinimo malonės, kadangi jie abejoja Sutvirtinimo sakramento, teikiamo tokiu būdu, kaip tai šiandien daroma bažnyčiose, galiojimu. Taigi norėdami bent jau būti tikri, jog iš tiesų priima Sutvirtinimo malonę, jie prašo manęs suteikti jiems Sutvirtinimo sakramentą“. Ir aš patenkinu jų prašymą, nes man atrodo, jog negaliu atmesti reikalavimo tų, kuriems rūpi Sutvirtinimo galiojimas, net jei tokie mano veiksmai būtų neteisėti. Šiandien mes gyvename tokiu metu, kai prigimtinė ir antgamtinė dieviškoji teisė įgyja pirmenybę prieš pozityviąją bažnytinę teisę, kai tik ši, užuot buvusi dieviškosios teisės kanalu, ima jai prieštarauti.

Mes stovime nepaprastos krizės akivaizdoje. Negalime priimti naujųjų reformų. Kurgi yra geri šių reformų vaisiai? Iš tiesų, turime susiimti už galvos. Liturgijos reforma, seminarijų reforma, vienuolijų reforma! Visos šios generalinės kapitulos! Kurgi jos nuvedė vargšes kongregacijas? Viskas griūva...! Nebėra daugiau novicijų, nebėra daugiau pašaukimų...! Cincinatti kardinolas arkivyskupas vyskupų sinodo Romoje metu buvo priverstas pripažinti: „Mūsų šalyse, – kardinolas kalbėjo apie visas anglakalbes šalis, – nebėra pašaukimų, nes niekas nebežino, ką reiškia būti kunigu“.

Todėl mes turime laikytis Tradicijos. Tik Tradicija mums garantuoja malonę. Tik Tradicija tikrai mums garantuoja, kad būsime Bažnyčioje. Jei atmesime Tradiciją, prisidėsime prie Bažnyčios griovimo. Aš tiems kardinolams esu sakęs: „Ar nematote, kad Susirinkimo schema apie religijos laisvę yra prieštaringa? Pirmoje schemos dalyje teigiama, jog „niekas Tradicijoje nepakito“, tuo tarpu pati schema totaliai prieštarauja Tradicijai. Ji prieštarauja tam, ko mokė popiežiai Grigalius XVI, Pijus IX ir Leonas XIII.“

Taigi mums tenka rinktis. Arba mes sutinkame su Susirinkimo skelbiama religine laisve, – tokiu atveju prieštarautume minėtų popiežių mokymui, arba mes pritariame šiems popiežiams ir todėl atmetame visa tai, kas

kalbama schemoje apie religinę laisvę. Neįmanoma tuo pačiu metu rinktis abu variantus.

Todėl aš jiems sakiau: „Aš apsisprendžiu už Tradiciją, aš renkuosi Tradiciją, o ne šias naujoves. Šios naujovės yra ne kas kita, o liberalizmo vaisiai. Jos kyla iš liberalizmo, kurį yra pasmerkę visi popiežiai, gyvenę paskutiniuosius pusantro šimto metų. Šis liberalizmas, jo idėjos: laisvė, lygybė, brolybė per Susirinkimą įsiskverbė į Bažnyčią".

Laisvė – tai religinė laisvė. Brolybė – tai ekumenizmas. Lygybė – tai kolegializmas.

Tai trys liberalizmo principai, kuriuos atstovavo XVII a. filosofai ir kurie galiausiai atvedė į Prancūzijos revoliuciją.

Šios idėjos, prisidengusios dviprasmiškomis frazėmis, pateko į Susirinkimą. O dabar mums gresia žlugimas, Bažnyčios žlugimas, kadangi šios idėjos yra visiškai nesuderinamos su prigimtimi ir tikėjimu. Tarp mūsų nėra lygybės, jokios realiai tikros lygybės. Popiežius Leonas XIII tai labai puikiai ir aiškiai išdėstė savo enciklikoje apie laisvę.

Brolybė! Jei nėra tėvo, iš kur atsiras brolybė? Ar galima kalbėti apie brolius, jei nėra bendro tėvo? Tai paprasčiausiai neįmanoma. Ar dabar iš karto reiktų pulti ant kaklo visiems Bažnyčios priešams – komunistams, budistams, masonams – visiems, kovojantiems prieš Bažnyčią?

Ir ką gi turėčiau pasakyti apie prieš savaitę paskelbtą dekretą, kuriame sakoma, kad katalikams nebegresia ekskomunika už stojimą į masonų ložę? Į tą, kuri pražudė Portugaliją? Į tą, kuri prie Allende's, darbavosi Čilėje! O dabar veikia Pietų Vietname. Ta, kuri siekia sunaikinti katalikiškas šalis: Austriją Pirmojo pasaulinio karo metu, Vengriją, Lenkiją... Masonai trokšta katalikiškų šalių žūties! Kas po metų atsitiks su Ispanija, su Italija ir t.t....?

Kodėl Bažnyčia tiesia savo rankas žmonėms, kurie yra aiškūs Bažnyčios priešai? Ak, kiek daug dar turime melstis, melstis; šiandien mes matome, kaip velnias puola Bažnyčią – tokio puolimo dar niekada nėra buvę. Mes turime bėgti pas mūsų dangiškąją Motiną, pas Švenčiausiąją Mergelę Mariją, kad ji

padėtų mums, nes iš tiesų mes nežinome, kas mūsų laukia rytoj. Negalimas daiktas, kad Dievas pakęs visus šiuos piktžodžiavimus ir šventvagystes Jo garbės, Jo dieviškos didybės atžvilgiu. Pagalvokime apie daugelyje šalių įsigaliojančius įstatymus, kuriais legalizuojami abortai, apie skyrybų skaičių Italijoje, apie visišką moralės bankrotą, apie tiesos bankrotą. Sunku patikėti, kad tai ilgai tęsis, kad Dievas neįsikiš, nesmogs ir nenubaus pasaulio baisiomis bausmėmis. Todėl melskime Dievo gailestingumo, mums ir mūsų broliams. Tačiau mes irgi turime gintis, turime kovoti. Kovoti už *Tradicijos išsaugojimą*. Nepasiduokime baimei. Privalome bet kokiomis aplinkybėmis laikytis įprastinio *mūsų* šventųjų Mišių ritualo, nes jis yra Bažnyčios ir krikščioniškos civilizacijos pamatas. Jei Bažnyčioje neliks tikrųjų Mišių, ji dings nuo žemės paviršiaus. Mes privalome būti ištikimi šiam ritualui, šiai aukai. Visos mūsų bažnyčios buvo pastatytos šiai Mišių aukai, o ne Paskutinės Vakarienės šventei, ne puotai, ne atminimo šventei, ne Komunijos šventimui – *ne, jos buvo statomos mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus aukai, kuri atnaujinama ant mūsų altorių*. Tik šiam tikslui mūsų protėviai pastatė šiuos gražius Dievo namus, *o ne Paskutinės Vakarienės šventei, ne atminimo švente. Ne!*

Aš pasikliauju Jūsų maldomis už mano seminaristus, kad jie taptų gerais, *tikrais* kunigais; kunigais, turinčias tikėjimą; kunigais, kurie teiks *tikrus* sakramentus ir aukos *tikrąsias* Mišias. Dėkoju Jums.

Apie skaistyklą[4]

Sąvoka

Skaistykla yra vieta ar būsena, į kurią patenka vėlės tų, kurie miršta, turėdami pašvenčiamąją malonę, bet:

a) nėra dar pilnai atsilyginę už savo jau atleistas sunkiąsias nuodėmes;

b) turi mažųjų nuodėmių ar neatliktų už jas bausmių.

Skaistyklos buvimo įrodymai

Kad skaistykla tikrai yra, žinome:

a) iš šv. Rašto;

Skaistykloje jos apsivalo nuo bet kokių nuodėmės dėmių, kad galėtų švarios eiti pas savo Kūrėją ir Viešpatį.

Yra šventa ir išganinga mintis melstis už mirusius, kad jie būtų išlaisvinti iš savo nuodėmių. „Iš tikrųjų, jeigu jis nebūtų laukęs, kad žuvusieji prisikels, būtų buvę nenaudinga ir kvaila melstis už mirusiuosius. Be to, jis suvokė, kad nepaprastai garbingas atlygis laukia tų, kurie užmiega dievotai – tai šventa ir dievota mintis. Todėl jis ir darė auką už mirusiuosius, kad jie būtų išvaduoti iš [...] nuodėmės". (2 Mak 12, 44 – 46), sakoma 2-je Makabėjų knygoje. Viešpats Jėzus įspėja apie kitame pasaulyje esantį kalėjimą, iš kurio neišeinama, kol neatsiteisiama ligi paskutinio skolos skatiko (Mt 5, 26). Šv. Paulius sako: „Ar kas ant šio pamato (Jėzaus Kristaus) stato iš aukso, sidabro, brangiųjų akmenų, medžio, šieno, šiaudų, – tai kiekvieno darbas išaiškės. Teismo diena jį iškels aikštėn, nes ji pasirodys ugnimi ir ugnis ištirs, koks kieno darbas. Kieno statybos darbas ant to pamato išliks, tas gaus užmokestį. O kieno darbas sudegs, tas praras užmokestį; jis pats išsigelbės, bet tartum per ugnį". (1 Kor 3, 12 - 15).

b) iš nuolatinio Bažnyčios mokslo ir papročių;

Nuo seniausių laikų Bažnyčioje yra paprotys melstis už mirusius, skirti išmaldą, atlaidus bei atgailos darbus. Šv. Jono

---

[4] Ištrauka iš „Dievas ir žmogus", Prel. Dr. F. Barkus, Roma 1950

Auksaburnio liudijimu, ta tradicija kyla iš apaštalų.[5] Jis neabejotinai rodo tikėjimą į skaistyklą. Jeigu skaistyklos nebūtų, tuomet maldos ir aukos už mirusius neturėtų visiškai jokios prasmės, kadangi danguje esantiesiems jos nereikalingos, o pragare – nenaudingos. Belieka stebėtis, kodėl stačiatikiais vadinamieji krikščionys šios taip aiškios tiesos nesupranta. Jie skaistyklos pripažinti nenori, bet už mirusius gana uoliai meldžiasi.

c) taip pat tikėjimo apšviestas mūsų protas sako, kad turi būti skaistykla.

Juk šv. Rašte aiškiai parašyta, kad nieko sutepto negali įeiti į dangų (Apr 21, 27). Tačiau gerai žinome, kaip daug žmonių miršta, pilnai neatsiteisę Dievui už savo sunkiąsias nuodėmes, ar turėdami mažųjų, (kurių, deja, daug kas padaro net mirties patale begulėdamas). Į pragarą tokie negali eiti, nes turi pašvenčiamąją malonę, į dangų – taip pat ne, kadangi nėra pakankamai švarūs. Tad, suprantama, jog tik į ten patenka, kur jie galėtų taip apsivalyti, kad tiktų į dangų.

Kai skaistyklos buvimą ėmė neigti Liuteris ir kiti XVI -ojo amžiaus klaidatikiai, Bažnyčia griežtai juos pasmerkė.

Skaistykloje esančiųjų kančios

Kadangi su mirtimi baigiasi nuopelnų laikas, tad skaistykloje esantieji gali atsiteisti Dievui tik kentėjimais.

Tuos kentėjimus pirmiausia sudaro negalėjimas regėti Dievo. „Sukūrei mus sau, Dieve, ir nerami mūsų širdis, kol nurims Tavyje“ (Išp 1, 1), sako šv. Augustinas. Tą neramumą ypač jaučia mirusieji. Sielos, atsiskyrusios nuo kūno, visomis jėgomis veržiasi į begalinės laimės šaltinį – Dievą. Jos Jį nepalyginamai geriau pažįsta, nei būdamos šiame pasaulyje, nes joms to neapsunkina kūnai ir neuždengia kūriniai. Tad nors ir laikinas negalėjimas matyti Dievo joms yra neapsakomai skaudus. Be to, jos turi kentėti ir vadinamąsias jausmo bausmes. Tos bausmės, be abejo, yra didesnės už visokį skausmą, koks tik begali mus slėgti šiame

---

[5] Hom. 4. in ep. ad Phil.

pasaulyje. Juk Dievas čia yra labiau gailestingas negu teisingas, o tenai – atvirkščiai. Patyrę čia bent kiek stipresnį skausmą, mes tuoj prarandame sąmonę ir nieko nebejaučiame, o tenai to nėra. Ne be reikalo šv. Paulius sako: „Baisu pakliūti į gyvojo Dievo rankas!“ (Žyd 10, 31).

Kaip ilgai būna skaistykloje vėlės, nežinome

Kaip ilgai tenka būti skaistykloje atskiroms vėlėms, nežinome. Pati skaistykla bus tik ligi Paskutiniojo Teismo, o po jo – tik dangus ir pragaras.

Atskirų vėlių skaistykloje buvimo laikas priklauso nuo to, kiek kuri turi atsiteisti Dievo teisingumui. Bet mes nežinome, kuri vėlė yra su kokia skola Dievui; taip pat nežinome, kaip už tą skola atsiteisiama: kokiu vėlės kentėjimu ar mūsų suteikta pagalba. Visiškai įmanoma, kad kai kurioms vėlėms tenka būti skaistykloje šimtus ar net tūkstančius metų. Ne veltui Bažnyčia ragina melstis taip pat ir už tuos, kurie yra jau labai seniai mirę.

Mūsų pagalba skaistykloje esančioms vėlėms

Skaistykloje kenčiančioms vėlėms mes galime padėti savo gerais darbais, maldomis ir ypač šv. Mišių auka.

Tai tvirta mūsų švento tikėjimo tiesa. Ji kyla iš šventųjų bendravimo. Kai XVI -ame amžiuje ją ėmė neigti Liuteris ir kiti klaidų prasimanytojai, visuotinis Bažnyčios susirinkimas, įvykęs Tridente, griežtai juos pasmerkė ir iškilmingai pareiškė, „kad yra skaistykla ir, kad joje esančioms vėlėms galima padėti tikinčiųjų užtarimu ir ypač Altoriaus auka“.[6]

Teikti pagalbą skaistykloje esančioms vėlėms mus skatina ir ragina:

a) visų pirma, ***dėkingumas***. Juk ten tikriausiai yra mūsų mirusieji tėvai, broliai, seserys, giminės, geradariai, iš kurių esame gavę daug gero tiek kūno, tiek sielos atžvilgiu. Iš tiesų būtų labai nedėkinga jų, dabar esančių kančiose, visiškai neatsiminti;

---

[6] Sess. 6, can. 30.

b) toliau, ***teisingumas***. Tarp skaistykloje kenčiančiųjų, be abejo, yra ne vienas, kurį mes savo žodžiais ar darbais į pikta įtraukėme ar nuo gero atitraukėme. Jei ne mes, gal jie būtų iš viso nepatekę į skaistyklą, ar bent ne tokias jos bausmes nusipelnę. Tad, pats teisingumas reikalauja, kad mes dabar stengtumėmės jiems nors kažkiek padėti;

c) toliau, ***gailestingumas***. Skaistykloje esančiųjų vėlių kančios yra tokios didelės! O jos pačios negali jų sau nė bent kiek sumažinti, palengvinti, nes nuopelnų laikas joms jau yra pasibaigęs. Tačiau mes taip nesunkiai galime joms padėti. Nereikia čia kažko ypatingo, – pakanka tuos pačius savo kasdieninius darbus ir maldas už jas paaukoti. O jeigu galime užprašyti šv. Mišias ar bent jas išklausyti, tuomet mūsų pagalba yra itin didelė. Tad iš tiesų reiktų turėti labai kietą širdį, jei nepadarytume to, kas mums palyginti taip ne sunku.

d) pagaliau, ***naudingumas***. Žinoma, – mums patiems. Kas dieną ir kas valandą juk vis labiau artėjame prie amžinybės slenksčio. Jei Dievas leis, pragaro išvengsime, bet skaistyklos – vargu. Kaipgi bus mums malonu, jei tuomet kas nors teiks mums pagalbą. Tad reikia dabar nešykštėti jos kitiems, kad po to patys iš kitų sulauktume. Be to, nereikia užmiršti, kad kuo daugiau rodome kitiems gailestingumo, tuo gailestingesnis yra mums Dievas. Ne veltui juk sako Viešpats Jėzus: „Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo“ (Mt 5, 7).

Atlaidai lapkričio mėnesį

Lapkričio 1-8 dienomis galima kasdien pelnyti visuotinius atlaidus už mirusiųjų vėles aplankant kapines ir pasimeldžiant bent mintyse už mirusius.

Lapkričio 2 dieną visuotinius atlaidus už mirusius galima pelnyti aplankius bažnyčią ar koplyčią bei sukalbėjus „Tėve mūsų“ ir „Tikiu Dievą“.

Šiuos atlaidus galima pelnyti tam tikriems mirusiems arba visoms skaistykloje kenčiančioms vėlėms.

Sąlygos visuotinių atlaidų gavimui:

- **išpažintis** (vienos išpažinties užtenka keliems atlaidams pelnyti);
- **sakramentinė Šv. Komunija** (ji reikalinga kiekvieniems atlaidams; gali būti kelias dienas prieš ar po darbo);
- **malda Šv. Tėvo intencija** (ji reikalinga kiekvieniems visuotiniams atlaidams; bent „Tėve mūsų“ ir „Sveika Marija“). Šv. Tėvo intencijos yra pvz. šios: Šv. Motinos Bažnyčios išaukštinimas, erezijų išnaikinimas, tikėjimo išplitimas, nusidėjėlių atsivertimas ir taika tarp krikščionių vadovų;
- **nebūti prisirišus prie jokios nuodėmės, net lengvosios.**

Įvykdžius ne visas sąlygas, Bažnyčia suteikia už darbą dalinius atlaidus.

Atlaidų gavimui reikalingas maldas (jeigu ne kitaip parašyta) privaloma kalbėti bent su lūpų judėjimu, kadangi jos yra Bažnyčios viešos maldos.

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Siūlome įsigyti knygynuose, o taip pat Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune.

Tėvas Emanuelis - TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ
Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.
Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)
Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.
Detali teologinė ir liturginė Naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir Naujųjų Mišių tekstas.

Šveicarijos fondas „UŽ GYVYBĘ“ -
„MIRJAM... KODĖL TU VERKI?“ Moterų kančios po aborto
Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.
Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Šv. Vincentas Lerinietis - PRIMINIMAS
Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.
Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Arkivysk. Marcel Lefebvre - ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Kun. Juozas Lomanas - QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais

Segta, 80 p. Kaina 3 Lt.

Rinkinyje pateikti interviu ir Brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad Brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

Aleksandr Dvorkin - SEKTOS. Totalitarinių sektų apžvalga

Minkštas viršelis, 524 p. Kaina 20 Lt.

Išsamiai iš krikščioniškų pozicijų įvertinamos žymiausios totalitarinės sektos: mormonai, jehovistai, munistai, krišnaistai, „Naujojo amžiaus" judėjimas ir t.t. Vertimą finansavo Valstybinė jaunimo reikalų taryba.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas – AUKSINĖ KNYGA

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

AUKŠTYN ŠIRDIS -
Katalikų maldos ir giesmės
Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt. Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

NAUJIENOS

Mes planuojame išleisti metų pabaigoje:

Prel. Dr. F. Barkus – DIEVAS IR ŽMOGUS
Labai geras katekizmas suaugusiems ir vyresniems vaikams. Pirmą kartą išleistas Romoje 1950 m., maždaug 500 p.

BAŽNYČIOS MOKYMAS –
I tom.: Apie Bažnyčią
„Apie Bažnyčią“ prasideda knygų serija su garsiomis enciklikomis, (daugelis iš jų pirmą kartą išversta į lietuvių kalbą). Šie tekstai yra kaip paslėptas lobynas. Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir davė atsakymą.

Liturginis kalendorius

Lapkritis

1 **Visi Šventieji – I klasė;** XXII sekmadienio po Sekminių minėjimas. Lapkričio 1–8 d. kapinių aplankymas – vis. atl. už mirusius.
2 Visų mirusių tikinčiųjų paminėjimas (Vėlinės) – I klasė. Bažnyčios aplankymas – vis. atl. už mirusius.
3 Eilinė diena – IV klasė.
4 Šv. Karolis Boromiejus, vysk. ir išp. – III klasė; šv. Vitalio ir Agrikolos, kankinių, minėjimas.
5 Eilinė diena – IV klasė.
6 Eilinė diena – IV klasė. *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
7 Švč. M. Marijos šešt. – IV klasė. *Nek. Marijos Širdies šeštadienis.*
8 XXIII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
9 Švč. Išganytojo (Laterano) arkibazilikos pašventinimas – II klasė; šv. Teodoro, kank., min.
10 Šv. Andriejus Avelinas, išp. – III klasė; šv. Trifono, Respicijaus ir Nimfos, merg., kankinių, minėjimas.
11 Šv. Martynas, vysk. ir išp. – III klasė; šv. Meno, kank., minėjimas.
12 Šv. Martynas I, pop. ir kank. – III klasė.
13 Šv. Didakas, išp. – III klasė.
14 Šv. Juozapatas, vysk. ir kank. – III klasė.
15 VI papildomas sekmadienis kaip po Epifanijos – II klasė.
16 Aušros Vartų Švč. Mergelė Marija, Gailestingumo Motina – I klasė, šv. Gertrūda, merg., minėjimas
17 Šv. Grigalius Stebukladarys, vysk. ir išp. – III klasė.
18 Šv. apaštalų Petro ir Pauliaus bazilikų pašventinimas – III klasė.
19 Šv. Elžbieta, našlė – III klasė; šv. Poncijono, pop. ir kank., minėjimas.
20 Šv. Feliksas Valua, išp. – III klasė.
21 Švč. M. Marijos Paaukojimas – III klasė.
22 XXIV ir paskutinis sekmadienis po Sekminių – II klasė.
23 Šv. Klemensas I, pop. ir kank. – III klasė; šv. Felicitos, kank., min.
24 Šv. Kryžaus Jonas, išp., Bažn. mok. – III klasė; šv. Krizogono, kank., minėjimas.
25 Šv. Kotryna Aleksandrietė, merg. ir kank. – III klasė.
26 Šv. Silvestras, abatas – III klasė; šv. Petro Aleks., vysk. ir kank., min.
27 Eilinė diena – IV klasė.
28 Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė.
29 I advento sekmadienis – I klasė.
30 Šv. Andriejus, apaštalas – II klasė; eilinės dienos minėjimas.

Gruodis

1 Eilinė diena – III klasė.
2 Šv. Bibijona, merg. ir kank. – III klasė; eilinės dienos minėjimas.
3 Šv. Pranciškus Ksaveras, išp. – III klasė; eilinės dienos minėjimas.
4 Šv. Petras Auksažodis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; eilinės dienos minėjimas; šv. Barboros, merg. ir kank., min.
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
5 Eilinė diena – III klasė; šv. Sabo, abato, minėjimas.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
6 **II advento sekmadienis – I klasė.**
7 Šv. Ambraziejus, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; eilinės d. minėjimas.
8 Švč. M. Marijos Nekaltasis Prasidėjimas – I klasė; eilinės dienos min.
Visuot. Bažnyčioje privaloma šventė.
9 Eilinė diena – III klasė.
10 Eilinė diena – III klasė; šv. Melchijado, pop. ir kank., minėjimas.
11 Šv. Damazas I, pop. ir išp. – III klasė; eilinės dienos min.
12 Eilinė diena – III klasė.
13 **III advento sekmadienis (Gaudete) – I klasė.**
14 Eilinė diena – III klasė.
15 Eilinė diena – III klasė.
16 Advento metų ketvirčio diena – II klasė; šv. Euzebijaus Verceliečio, vysk. ir kank., minėjimas. *Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiško valgio.*
17 Eilinė diena – II klasė.
18 Advento metų ketvirčio diena – II klasė.
Privalomas susilaikymas nuo mėsiško valgio, patariamas pasninkas.
19 Advento metų ketvirčio diena – II klasė.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiško valgio.
20 **IV advento sekmadienis – I klasė**
21 Šv. Tomas, apaštalas – II klasė; eilinės dienos min.
22 Eilinė diena – II klasė.
23 Eilinė diena – II klasė.
24 Kalėdų vigilija (Kūčios) – I klasė.
Privalomas susilaikymas nuo mėsiško valgio, patariamas pasninkas.
25 Viešpaties Gimimas (Kalėdos) – I klasė. Privaloma šventė.
26 Šv. Steponas, pirmasis kankinys – II klasė; Kalėdų oktavos min.
27 **Sekmadienis Viešpaties Gimimo oktavoje – II klasė;** šv. Jono, apaštalo ir evangelisto, minėjimas – II klasė.
28 Šv. Nekaltieji Vaikeliai, kank. – II klasė; Kalėdų oktavos minėjimas.
29 Kalėdų oktavos diena – II klasė; šv. Tomo Beketo, vysk. ir kank. min.
30 Kalėdų oktavos diena – II klasė.
31 Kalėdų oktavos diena – II klasė; šv. Silvestro I, pop. ir išp., minėjimas.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

10.00 Švč. Sakramento adoracija,
11.00 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.

Šiokiadieniais:

I-III ir V:
7.15* šv. Mišios / 17.15 rožančius / 18.00 šv. Mišios.
IV:
7.15* šv. Mišios / 17.00 Švč. Sakramento adoracija / 18.00 šv. Mišios.
VI:
8.15* / 9.00 šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8-618-12953.

Galimybė atlikti išpažintį iki rožančiaus (vakarinių pamaldų,), šeštadienį ir sekmadienį iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Šiauliai

Švč. Merg. Marijos Gimimo koplyčia

Vilniaus g. 68.

Sekmadieniais:

16.30 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.

Galimybė atlikti išpažintį iki Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Yra galimybė susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų (tel. 8-618-12953).

AMŽINOJI ADORACIJA

lapkričio 19 d., ketvirtadienį
Gailestingumo Motinos koplyčioje, Kaune

7.45 po Mišių Švč. Sakramento išstatymas, adoracija tyloje per visą dieną.
17.00 rožančius ir palaiminimas.
18.00 šv. Mišios.

1988 m., po vyskupų pašventinimo šv. Pijaus X brolija pasižadėjo iš dėkingumo Dievui kiekvieną dieną vis kitame jos priorate visame pasaulyje turėti adoraciją.

ADVENTO REKOLEKCIJŲ DIENA

2009m. gruodžio 5 d., šeštadienį

Tema:
Gimtosios nuodėmės pasekmės ir Švč. M. Marijos Nekaltasis Prasidėjimas

9.45 Rekolekcijų pradžia koplyčioje.
10.00 Paskaita.
Džiaugsmingoji rožančiaus dalis.
11.15 Paskaita.
Skausmingoji rožančiaus dalis.
12.30 Pietūs.
14.00 Paskaita.
15.15 Paskaita.
16.15 Švč. Sakramento adoracija: garbingoji rožančiaus dalis, garbinimas tyloje.
18.00 Rarotos, giedotinės šv. Mišios.

Po pietų, po paskaitų ir per adoraciją bus galimybė atlikti išpažintį.
Rekolekcijų diena yra tylos ir maldos diena. Todėl prašome nuo pat pirmos paskaitos iki vakarinių šv. Mišių kiek įmanoma laikytis tylos.

Pietums prašome atsinešti užkandžių.

REKOLEKCIJOS VYRAMS

gruodžio mėn. 14 – 19 d.

5 dienos tam, kas svarbiausia gyvenime:

Koks mano gyvenimo tikslas? – Kaip išgelbėti savo sielą? – Kaip tvarkyti savo gyvenimą šitam tikslui? – Kaip Kristaus pavyzdys rodo man kelią? – Mano vieta bažnyčioje. – Kodėl katalikų tikėjimas teisingas?

Rekolekcijos – tai apmąstymo laikas Dievo akivaizdoje. Padedant kunigų paskaitoms, be pasaulio triukšmo ir išsiblaškymo, tyloje yra vienintelė galimybė rimtai apgalvoti svarbiausius gyvenimo klausimus, atlikti gerą gyvenimo išpažintį ir pagilinti savo tikėjimą. Kiekvieną dieną šv. Mišios. Kunigai pasiruošę jus išklausyti ir jums padėti.

Ypač šiandien rekolekcijos yra svarbu.

Rekolekcijos vyks šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune. Jos prasidės pirmadienį, 12 val. (prašome atvykti ne vėliau kaip iki 11.30 val. ir baigsis šeštadienį 11 val.)

Kaina už nakvynę ir maistą – 150 Lt.

Norinčius dalyvauti rekolekcijose prašome kreiptis į priorato kunigus bent iki gruodžio 7 d.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT-45320 Kaunas
Tel./Faks: (8-37) 749563
Tel: (8-37) 345357
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Mob.: 8-618-12953
Interneto svetainė: http://fsspx.lt
Mūsų sąskaitos Vilniaus banke:
VšĮ „LAETITIA“, a.s.: LT 17 7044 0600 0100 9465 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“, a.s.: LT 02 7044 0600 0542 9928 (knygoms)
Įmonės kodas: 110089710